

РЕШЕНИЕ

№ 6677

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка И.а

Членове: Наталия П. Лаловска
                  Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Т.а
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100512400 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника Н. Г. П., чрез адв. Х., срещу решение № 20049018/19.07.2022г., постановено по гр.дело № 74590/2019г. по описа на СРС, 52-и състав, **в частта**, в която по предявените от ищеца „Топлофикация София” ЕАД искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 100, ал. 3С и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, е признато за установено, че жалбоподателят дължи на „Топлофикация София” ЕАД сумата 2 002.27 лева, представляваща цена на доставена топлинна енергия през периода от 01.05.2016г. до 30.04.2018г. в топлоснабден имот – апартамент № 30, находящ се в гр. София, ул. *****, вх*****. № 032004, ведно със законната лихва от 07.06.2019г. до окончателното изплащане, и сумата 186.51 лева – обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 14.09.2017г. до 21.05.2019г., за които вземания по ч.гр.д. № 32335/2019г. по описа на СРС, 52-и състав, на 09.08.2019г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност на постановеното от СРС решение в обжалваната част. Намира, че по делото не се установявали твърденията на ищеца за валидна облигация между страните по договор за доставка на топлинна енергия – не се установявало, че именно ответникът Н. Г. била посоченото в нотариален акт № 90, том XI, дело № 1762/19.04.1988г. лице, нотариалният акт бил

неотносим към процесния период, поради това, че бил съставен далеч преди него. Ищецът нямал право на вземане за дялово разпределение – кредитор на същото била ФДР, липсвали доказателства за суброгация на ищеца. Ответникът Г. не дължала лихва за забава върху главницата за ТЕ – нормата на чл. 33, ал. 4 ОУ на ищеца била неприложима, неясна и вътрешно противоречива, поради което следвало да се приложи чл. 84, ал. 2 ЗЗД, съобразно която разпоредба длъжникът изпадал в забава след покана. Ответникът не дължала и лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, тъй като за изпадането ѝ в забава била необходима покана. Моли за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на предявените срещу ответника искове в цялост. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД не е депозирала писмен отговор. В хода на въззивното производство поддържа, че същата е неоснователна. Претендира разноски за въззивното производство.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „МХ Е.“ ООД не заявява становище по жалбата.

Решението не е обжалвано в частта, в която предявените установителни искове са отхвърлени, поради което в същата част е влязло в законна сила.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение настоящият съдебен състав намира следното:

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са клиенти /потребители/ на топлинна енергия, респективно са задължени лица за заплащане цената на доставена такава във връзка с чл. 155 ЗЕ.

По делото са представени 2 бр. копия на нотариален акт за собственост върху жилище, построено върху държавно място от ЖСК „Първи юли“ гр. София, № 90, том XI, дело № 1762/1988г. от 19.04.1988г., на Ж.Б. – нотариус при Коларовски РС, от който се установява, че на 19.04.1988г. Н. Г. П. и П.Н. П. придобили правото на собственост върху процесния апартамент № 30, находящ се в гр. София, на шести етаж в сградата на ул. *****, местн. „Гео Милев“. Противно на доводите във въззивната жалба, от доказателствата по делото се установява, че придобилото имота лице е именно ответникът Н. Г. П.. В тази връзка по делото е представена нейна молба до

ищцовото дружество от 19.06.2002г., с която поискала водената при ищеца партида да бъде разделена на две части, едната от които за апартамент № 30, с отопляем обем 269/134 куб.м, ползвана от семейството на Н. Г. П., ЕГН *****, а другата за ателие № 3, с отопляем обем 30.1 куб.м, ползвана от семейството на Н. И. Т., с посочен в молбата ЕГН. Имената на ответника с посочен ЕГН, с който същата несъмнено се индивидуализира, са посочени и в други представени по делото документи, неоспорени от страните – списък за таксуване на ТЕ на потребителите в жилищна сграда на ул. *****, вх. Б, с положен от ответника подпис, списък на л. 26 от преписката на делото на СРС, с положен от ответника подпис. По делото са представени и подписани от ответника протоколи за отчет от 23.05.2018г. и от 27.05.2017г., неоспорени от страните. Неоснователно е и възражението във въззивната жалба, направено от процесуалния представител на ответника, че по делото не било установено, че ответникът Н. Г. П. останала титуляр на това право и към началото на исковия период. Ответникът, чиято е доказателствената тежест във връзка с нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК, не ангажира доказателства, от които да се установява, че се разпоредила с правото си на собственост или че загубила това си право. Напротив – издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК е връчена лично на ответника П. на 29.08.2019г. на същия адрес.

Страните по делото не са формирали спор и от събраните по делото писмени доказателства, в т.ч. извлечение от сметка за аб. № 032004, съобщения към фактури, подписаните от ответника П. документи за отчет и неоспорените заключения на изслушанията по делото СТЕ и ССЧЕ. се установява, че сградата в режим на ЕС, нахождаща се на горния адрес през процесния период била топлоснабдена.

Доколкото законът обвързва качеството ползвател на топлинна енергия с притежаваните вещни права върху топлоснабдения имот, то и отговорността на ответника П. за задължения за цена на доставена до имота топлинна енергия във връзка с чл. 150 ЗЕ следва да е съответна на участието ѝ в съсобствеността – или във връзка с чл. 30, ал. 2 ЗС, ответника П. следва да отговаря за ½ от дължимата цена за доставената до имота топлинна енергия.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото писмени доказателства се установяват въведените с исковата молба твърдения, че ответникът Н. Г. П. през процесния период бил потребител на доставяната до имота топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без приемането им. Съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на

общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява ответникът да се възползвала от правото си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Предвид изложеното между страните за процесния период бил сключен действителен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ.

Въз основа на заключенията на СТЕ, ССЧЕ и писмените доказателства по делото в т.ч. извлечение от сметка, съобщения към фактури и др. по делото се установява количеството на доставена топлинна енергия до процесния имот и нейната стойност.

Таксите за извършваната услуга за дялово разпределение съобразно разпоредбите на чл. 36 ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването се фактурират и заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество. Възраженията във въззивната жалба, че ищецът нямал право на вземане за същите суми са неоснователни.

Понеже във въззивната жалба липсва конкретно оспорване и не се излагат никакви съображения по отношение на установеното от СРС количество доставена ТЕ и нейната цена, респ. размера на задължението за възнаграждение за извършено дялово разпределение, съдът не намира основание за промяна изводите на СРС по този въпрос, доколкото при въззивната проверка съдът е ограничен до доводите изложени в жалбата по смисъла на чл. 269 ГПК.

Съгласно чл. 33, ал. 4 от ОУ от 2016г., продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, а именно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят. Нормата е ясна и намира приложение.

Съобразно заключението на ССЧЕ обезщетението за забава върху вземанията на ищеца за топлинна енергия за периода от 14.09.2017г. до крайната, посочена от ищеца дата – 21.05.2019г. възлиза на сумата 373.02 лева. Същият размер на задължението, изчислен съобразно посочения в ОУ начин се установява и от представеното по делото извлечение от сметка за процесния абонатен номер. Половината от този размер на обезщетението за забава се дължи от ответника П., т.е. сумата 186.51 лева до който размер предявеният иск е основателен и правилно е уважен от СРС.

Нормата на чл. 36, ал. 2 ОУ на ищеца от 2016г. предвижда обявяване по подходящ начин на клиентите на реда и начина на заплащане на услугата дялово разпределение. По делото не са ангажирани никакви доказателства за извършено от търговеца оповестяване на задълженията, предвид на което при дължимото от ищеца пълно и главно доказване по делото не се установява изпадането на ответника в забава.

Сумата за обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение попада в отхвърлителната част на постановеното първоинстанционно решение. Същото е видно от заключението на ССЧЕ, което първоинстанционният съд кредитирал – експертизата дала заключение за главницата за топлинна енергия и законна лихва върху същата главница, като вещото лице не е дало заключение за размера на дължима лихва върху сумите за дялово разпределение. Ето защо правилно СРС отхвърлил иска за лихва като неоснователен за горницата над установения размер от 186.51 лева до пълния претендиран от ищеца размер.

По горните мотиви настоящата въззивна инстанция намира обжалваното решение за правилно по въведените с жалбата доводи, поради което същото следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски има ищецът.

Пред СГС ищецът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Настоящият състав на съда намира, че такива не следва да му се присъждат, тъй като ищецът не е депозирал отговор на въззивната жалба и не е изпратил представител в проведеното пред настоящата инстанция единствено съдебно заседание, а единствено е депозирал бланкетна молба с която е оспорил въззивната жалба като неоснователна. Поради това съдът намира, че защита от юрисконсулт реално не е осъществена пред настоящата инстанция, поради което липсва основание да се приложат разпоредбите на чл. 78, ал. 1, вр. с ал. 8 ГПК, вр. с НМРАВ, поради което и съдът не присъжда юрисконсултско възнаграждение в полза на ищеца.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20049018/19.07.2022г., постановено по гр.дело № 74590/2019г. по описа на СРС, 52-и състав, **в частта**, с която е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 100, ал. 3С и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Н. Г. П., ЕГН *****, дължи на “Топлофикация София” ЕАД, ЕИК *****, сумата **2 002.27 лева**, представляваща цена на доставена топлинна енергия през периода от 01.05.2016г. до 30.04.2018г. в топлоснабден имот – апартамент № 30, находящ се в гр. София, ул. *****, вх*****. № 032004, ведно със законната лихва от 07.06.2019г. до окончателното изплащане, и сумата **186.51 лева** – обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 14.09.2017г. до 21.05.2019г., за които вземания по ч.гр.д. № 32335/2019г. по описа на СРС, 52-и състав, на 09.08.2019г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

В частта, в която предявените установителни иски са отхвърлени, като необжалвано, първоинстанционното съдебно решение е влязло в законна сила.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „МХ Е.“ ООД.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____